

om ikke Græsning skulde være gavnlig for Skovene. Sagen er drøftet, og den største Modstand mod Græsningen er just bleven reist af dem, der ikke ere Forstmaend. Man er kommen saavidt hermed, at, efterat man i lang Tid har skrevet og talt om, at det er høist ønskeligt at indføre Skovgræsning, fordi der skulde komme en stor nationaloconomisk Gevinst ud deraf, er man kommen til det Resultat, at det maa skee er heldigst ikke at indføre Skovgræsning, men at den dog under visse Omstændigheder kan være nyttig, ja nødvendig. Jeg skal nu ikke modsigge, at Græsning i visse Tilfælde kan være nyttig, den kan endog være et Middel til at fremme Culturen, men kun der, hvor der enten begyndes paa nye Anlæg af Skov, og det paa frødig, god Agerjord, hvor der er for meget Græs, eller hvor der i en ældre Skov er store, nøgne Pletter, fordi Skoven har været behandlet slet; men den vil sandelig ikke blive behandlet bedre derved, at vi jage Flokke af Dvæg ind i Skovene. Og dernæst, hvem indstaaer os for, at det bliver Dvæg, der kommer til at gaae i Skovene? Vi have ogsaa Jaar her i Landet, og hvad den Odelæggelse angaaer, som Jaar kunne anrette i Skovene, da er der vistnok kun een Mening hos Alle om, at den vil være fuldstændigt tilintetgjørende for Skovene. For mig staaer den Fordeel, der bydes i Lovudkastet gjennem en Afsløsning af de nu gjældende Bestemmelser om Græsning, hvis Forandring jeg forøvrigt tildeels vilde ansee for heldig, som saa tvivlsom, at jeg med det antydede Resultat for Die ikke vil kunne stemme for det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er indbragt her.

Naar Sagen saaledes staaer for En som virkelig faretruende overfor den tilstedeværende Skovbestand, slutte sig dertil de Spørgsmaal, der fra forffjellig Side ere gjorte gjældende med Hensyn til denne Lovs Følger for det øvrige Land, om det har nogen Betydning for alle dem, der ikke ere Skovbrugere, om vi have Skov her i Landet eller ikke. Der er ogsaa blevet sagt, at det ikke havde Noget at sige, om vi havde Skov eller ikke. Forunderligt nok er der blevet gjort gjældende just som Beviis herfor, at vi udførte meget Lidt af Skovproducer. Ja, dette er ganske klart; Motiverne

til Lovudkastet indrømme ogsaa, at vi have meget Lidt Skov i Forhold til Landets Udstrækning. Man skulde imidlertid troe, at vi havde en Overflødighed deraf, siden vi gjøre Anstængelse for at blive af med den; men tværtimod, vi have kun Lidt. Lovudkastet blev ogsaa indbragt af den ærede Minister her med den bestemte Udtalelse, at, naar det var hans Tro, at det vilde formindske Skovens Omfang i nogen bethdelig Grad, vilde han ikke have indbragt det; ja, han havde endog indbragt det i den faste Overbeviisning, at det vilde bidrage til at forøge Skovarealerne og faae disse til at ligge paa bedre Steder end nu. Men dette er blevet opfattet paa en ganske modsat Maade af det ærede Medlem, der har udtalt sig meest til Fordeel for dette Lovudkast; han holder paa det, for at vi kunne blive af med Skovene. Det er udtalt i Motiverne, at Tilstedeværelsen af Statsskove indeholder en Vetryggelse for, at Skovene ikke ville forsvinde, men hvem svarer os for, naar vi vedtage dette Lovforslag, hvorlænge vi da beholde Statsskovene som Statsskove? Det vil sandelig være meget fristende at sælge Statsskovene, naar vi see, at Salget af Skov kan indbringe contante Penge, idet Skov nu kan betales meget højere, efter som Kjøberen kan gjøre den i Penge igjen og endda tjene ved at sælge Jorden. Det var netop dette, vi hørte bevise af det ærede Medlem, der først havde Ordet. Under saadanne Omstændigheder troer jeg ikke, at der er nogen Sandsynlighed for, at Statsskovene længe skulde faae Lov til at være Statsskove. Lovudkastet gaaer ogsaa ud fra, at Fideicommissskovene ville blive bevarede. Hvad dette angaaer, maa jeg sige, at jeg herom har en noget anden Tro end den ærede Indenrigsminister. Det er ganske vist, at Fideicommissbesidderne ikke kunne sælge deres Skove uden en Tilladelse eller Indrømmelse fra Justitsministeriet, og det staaer aldeles klart for mig, at en saadan ikke vil blive givet uden under den Betingelse, at de Penge, der indkomme for den solgte Skov, skulle være en Fideicommisscapital. Ja, ganske vist, men en meget stor Fideicommisscapital er sandelig en høflig Ting og kan for mange Fideicommissbesiddere være langt behageligere end Skov. En Fideicommisscapital bringer sine 4 pCt. ind